

Toplumsal Çürüme

– Halit Durucan · 21 Nisan 2024

Çürümek! Kokuşmak! Tiksinti verici hale gelmek. İğrenmek. Bu durum çürümüş leşler için kullanılabildiği gibi zamanı geçmiş temel gıda maddeleri için de sıklıkla kullanılır. Kokusu midemizi bulandırır, burnumuzu tıkarız o iğrenç kokudan korunmak için. İnsan, bu tür kokuşmuşluk sarmalında ne yapar? Elbette, etrafı kokusuyla rahatsız eden o nesneyi toprağa gömer. Bazı hassas insanlar, o iğrenç kokudan dolayı birkaç gününü berbat geçirir; kokusu bir türlü burnundan ayrılmaz.

Tuzun kokması nedir ki? Ne için kullanılmıştır bu anlamlı cümle?

"Et kokarsa tuzlanır; ya tuz kokarsa ne yapılır?" Bu atasözü genellikle düzeltme ve iyileştirme imkânı olan bir sorun varsa ona çözüm bulunabileceğini, fakat düzeltme ve iyileştirme aracı bozulduğunda (tuz kokarsa) durumun daha kötü olduğunu belirtir, öyle değil mi?

Peki, bir soru daha soralım: İnsan kokarsa ne yapılır? Bu soru karşısında insanoğlunun şapkasını önüne koyup, iyice bir düşünmesi gerekir.

İnsanı kokutan sebepler üzerinde hiç düşündük mü? Düşündüysek ne kadar düşündük ve ne kadar çözüm bulduk acaba? Yoksa çözümsüzlüğün son raddesine mi geldik? Peki, bu noktadan sonra "her şey olacağına varır" diyerek, toplumun kokuşmasını, dolayısıyla kendimizin de kokuşmasına rıza mı göstereceğiz? Elbette hayır! Kokuşmaya karşı toplumsal dayanışma halinde olmalıyız ki, hem toplumun, hem kendimizin, çocuklarımızın ve torunlarımızın kurtuluşuna katkıda bulunmuş olalım. Bu insan olmanın üzerimize yüklediği ağır ve kutsal bir görevdir. Gelin, insanların kokuşmasına sebep olan sorunları hep birlikte sıralayalım ve çözümler üretelim:

- İnanç zayıflığı,
- Aç gözlülük duygusu,
- Kin ve nefret duyguları,
- Aile ve çevre faktörü,
- Özentiler,
- Toplumda kötülüğün yükselmesi ve kanıksanması,
- Alçak gönüllükten, üstün gönüllüğe terfi etmek,
- Goygoyculuk, yalancılık, iftiracılık ve şakşakçılık,
- Empati yeteneğini kaybetmek,
- İnsan, hayvan ve doğa sevgisini yitirmek,
- Hak ve adaletten uzaklaşmak,
- Kin, öfke ve şiddet içerikli ve aynı zamanda kadın-erkek ilişkilerini en çirkin haliyle gösterime sunan ve yıllar süren o berbat diziler, kadınları ekran bağımlısı yapan içeriği çürük magazin ve benzeri programlar.

Yukarıda sıralamaya çalıştığım insanı çürüten sebeplerden bir veya birden fazlası insanlarca kabullenilmiş ise bunun sebebi insanların inançlarından sapmasıdır. İncancına sıkı sıkıya bağlı olan insanların kolay kolay çürümeye yol tutması asla mümkün görünmez.

Bu böyledir ancak insanların içinde bulunduğu sosyal, kültürel ve iktisadi şartlar göz önünde tutulduğunda insanoğlunun insanlık değerlerinden uzaklaşmasının kaçınılmaz olacağı da bir gerçektir. Neticede insanlar yaşamak zorundadır. Bakmak zorunda kaldığı bir ailesi vardır. Bu bakımdan bir yuvayı ayakta tutmak bir hayli zordur ve her insan dürüst kalmak adına ailesinin dağılmasını göze alamaz. İnsanı çürüten; yani “tuz koktu” noktasına getiren sebepler artık kanıksanmaya başlamış ise hükümetlerin mutlaka acil önlemler alması icap eder. Bana göre ilk tedbir; hükümetlerin sivrisinekleri öldürmesi değil, bataklığı kurutmasıdır. Başlangıç; eğitimle, bilinçlenmeyle, empatiyle, insan hayvan ve doğa sevgisini çocuklara ve gençlere aşılamakla olmalıdır. Bu ve benzeri çözümler görece olarak uzun bir zaman alabilir ama başlangıç buralardan başlamalıdır. Şayet sorunlara doğru teşhis konulmuş ise kısa vadede çözüm üretilebilir.

Sorunların kaynağı ağırlıklı olarak ekonomik sıkıntılardır. O halde hükümetler acilen istihdam alanları açmalı, ücretler insan onuruna yakışacak düzeyde olmalıdır. Ailelerin sahip olabileceği sosyal konutlar üretilmelidir. Bu tedbirle bir bataklık daha kurutulmuş olur.

Milletleri bir arada tutan milli, manevi ve kültürel değerleridir. İnsanlar önceki dönemlerde bu birliği ve dirliği töreleriyle ve kültürel alt yapılarıyla sağlıyorlardı. Dinlerin yozlaştığı dönemlerde töreler dinsel bir anlam taşıyordu ve töreleri ihlal edenler törelere göre cezalandırılıyordu. Dinler, toplumlara tebliğ edilmeye başlandığında bile töreler ayaktaydı, yaşıyordu ve yaşatılıyordu. Zira dinler, güzel olan törelerin devamına izin verdiği gibi daha da iyileşmesi için teşvik edici bir rol üstleniyordu.

Bilim, teknoloji ve tıp baş döndürücü bir hızla ilerliyor. Film sektörü yükseliyor. 30-40 yıl öncesinde Türk milleti televizyonlarla tanıştı. Siyah-beyaz dönemlerde ekranlarda ağırlıklı olarak Brezilya ve Amerika dizileri gösteriliyordu. Alavere-dalavere işler, cinayetler ve erkeğin kadını, kadının erkeğini nasıl aldattığı konu ediliyordu ve milletimiz bu dizilerin bağımlısı oluyordu. O günleri hatırlıyoruz. Türk film ve dizi yapımcıları uzun yıllar sonra bu dizilerden dersler çıkardı ve o dizilere taş çıkartacak diziler çekmeye başladılar. Öyle ki, dünyanın pek çok ülkesine Türk dizileri ihraç ediliyor. Para kazanma uğruna tarihimizi bize öğreten diziler çekiliyor fakat bu diziler ne yazık ki gerçeği yansıtmıyor. Her tarihi şahsiyete bir olağanüstülük yükleniyor, yaşanmamış olaylar yaşanmış gibi kurgulanıp, gösteriliyor. Mafya dizileri, aşk-meşk dizileri, alavere-dalavere işler dizilerin bir numaralı konusu oluyor. Dizilerin, filmlerin kurgusu öylesi-ne planlı yapılıyor ki, genç nesiller bu baron, mafya ya da çete dizilerinin etkisinde kalıyor, kendi mahallelerinde kendi gettolarını oluşturuyor, kanun dışı işlere girişiyorlar. Bana göre gençlerin ahlaki ve etik değerlerinden uzaklaşmasının sebeplerinden biri de bu dizilerdir.

Zenginlerin yaşam tarzları da varoşlara mahkûm olan genç insanlarımızı ciddi şekilde etkiliyor. Kendilerinin de öyle yaşamaya hakları olduğunu düşünüp, gayrimeşru yollara başvuruyorlar. Bu özentî hali, yuvaların yıkılmasına, insanların bu yolda ölümlerine neden oluyor. Gasp, hırsızlık, rüşvet, açgözlülük gibi etik değerleri yerle bir eden bu ahlaksızlık yaygınlaştıkça kanıksanıyor, kanıksandıkça da yaygınlaşıyor. Bu durumu en iyi bilen hükümet yetkilileridir, öğretmenlerdir. Gençlerimizin zihnini kuşatan bu kanun dışı eylemler ailelerin, hükümetlerin ve eğitim kurumlarımızın eş zamanlı ve bilimsel yöntemleriyle önlenmelidir. Yasalarımız da bu tür suçlara karşı caydırıcı olmalıdır. İyi hal diye bilinen şu

saçma sapan uygulamadan bir an evvel vaz geçilmelidir. Her suçlu işlediği suç nispetine göre mutlaka cezalandırılmalıdır.

Dinimizin emir ve yasakları zihinlere kazınırcasına öğretilmelidir. Arap-Emevi din ideolojisinin dinimizi asla temsil etmediği gerçeği gün yüzüne çıkarılmalıdır. Hurafelerden arındırılmış bir din anlayışı mutlaka eğitim kurumlarında verilmelidir. Çünkü bizim toplumumuzun %90'ı Müslümandır ancak Müslümanlığın hangi mertebesinde olduğunun bile farkında değildir. Kuran'ın 113 temel emir ve yasakları çocukluk çağından başlamak sure-tiyle her insanımıza öğretilmelidir. Dinimizin kapılarının hurafelere, uydurulan hadislere ve akıl dışılığa kapalı olduğu ayetler ışığında anlatılmalıdır.

Cuma hutbelerinde dinimizin zinayı, uyuşturucu kullanmayı, iftira atmayı, rüşveti, hırsızlığı yasakladığı anlatılır. Gel gör ki, insanımız ateş böcekleri gibi ateşin üstüne yürümeye, haram lokmayı besmeleyle midesine yollamaya devam ediyor. Oysa ibadetlerin iki amacı vardır; birincisi Allah'a olan kulluk görevimizi yerine getirmek, ikincisi de Kuran'ın temel emir ve yasaklarına harfiyen uygun yaşamak; Hz. Muhammed'in o mümtaz hayatını örnek almaktır. Bu cümleden devamla; İslam'ı din olarak seçen insanlar, İslam'ı kaynağından öğrendiğinde hedefi Müslüman kalmak olmamalı! Müminliğe terfi etmek olmalıdır. Çünkü Müslümanlık Allah'a, Kuran'a, peygamberlere, ahirete inandığını ikrar etmesidir. Yani özde değil, sözde Müslümanlıktır! Mümin olmak ise inandığı bu değerlerden taviz vermeden Kuran'ın emir ve yasaklarını hayatının merkezine koyarak yaşamaktır. Kuran, Müslüman ile müminlerin vasıflarını bizlere bildirmekte; müminlerin tövbesini "Nasuh" yani samimi tövbe olduğunu özellikle belirtmektedir. Bu durumda günaha mübah gözüyle bakan Müslümanların tövbelerinin nasıl bir tövbe olduğunu siz düşünün!

Müslümanlığımızla mutlaka ama mutlaka yüzleşmeliyiz...